

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐκθεσία δραχμῆς 100. Ἐξέμνηθρα δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Διγύσιον γρῶσιον διατριμ. 50. Ἀμερικῆς Δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν ἐλλήνια 10. Ἐξέμνηθρα καὶ Τρίμηνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. 421 σελίδες συνόμοι ἀρχίζουν τὴν 1ην Οκτωβρίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 20 Φεβρουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 12

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν πρόταση, ὁ Μάριος συγκινήθηκε τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ προφέρῃ λέξη, σὰ νὰ δέθηκε ἡ γλῶσσα του.

— Ἔλα λοιπόν, δέχεσαι ἢ ὄχι; τοῦ εἶπε ὁ Σαϊζάνης, τείνοντάς του τὸ χέρι, ἐνῶ κι' οἱ ἄλλοι δύο τοῦ ἔγνεφαν νὰ δεχθῆ.

— Ἀλήθεια; ψιθύρισε τότε ὁ Μάριος, ἀλήθεια;... Δὲν εἴσθε λοιπόν δυσαρρεστημένοι μαζί μου; Μὲ συλλογιζόσαστε καὶ φροντίζετε γιὰ μένα, πῶς νὰ περάσω καλύτερα τίς γιορτές, ἐνῶ ἐγὼ ἐνόμιζα...

— Τί ἐνόμιζες; ρώτησε ὁ Δουμποδάνος.

— Μὰ νά, ἐπειδὴ σὰς εἶδεπα νὰ μιλάτε μεταξύ σας καὶ νὰ κόβετε τὴν ὀμιλία ὅταν σὰς ἐπλησίαζα, ἐνόμιζα πῶς δὲν μὲ θέλετε πιά γιὰ φίλο, πῶς εἴσαστε δυσαρρεστημένοι χωρὶς νὰ ξέρω γιὰ τί...

— Ὁχι, Μάριε, γιὰ σένα μιλούσαμε, γιὰ σένα φροντίζαμε, εἶπε ὁ Μοντανῆς καὶ φιλονεικοῦσαμε, καὶ μαλλώναμε τόσες ἡμέρες, ποιὸς ἀπὸ τὸς τρεῖς μας νὰ σὲ πάρῃ. Γιατί ὅλοι σὲ θέλαμε καὶ κανένας μας δὲν ἐγνοοῦσε νὰ ἀποχωρήσῃ. Στὸ τέλος, ὁ Σαϊζάνης ἐπρότεινε νὰ φήσουμε νὰ ποιασῆ, ἢ τὴν τύχη. Σὲ παίξαμε κορόνα ἢ γράμματα, ἀγαπητέ μας Μάριε! Καὶ σὲ κέρδισε ὁ Σαϊζάνης!

Ἐδῶ ἔλαβε τὸ λόγο ὁ Δουμποδάνος καὶ διηγήθηκε πῶς ἐγίνε τὸ παιχνίδι μ' ὅλες τίς λεπτομέρειες. Κι' ὁ Μάριος αἰσθάνθηκε ἀνακούφιση καὶ χαρὰ μεγάλη.

— Τί καλὰ! ἔκαμε. Ἀχ, πῶς μπορῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τόσο σὰς ἀγάπη, καλοὶ μου φίλοι;

Κι' ὁ Μοντανῆς τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μὰς εὐχαριστήσης. Ἀρκετὴ ἀνταμοιβὴ εἶναι γιὰ μὰς ἡ χαρὰ ποὺ αἰσθάνεσαι τώρα. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ σὲ γνωρίσαμε, καταλάβαμε πῶς θὰ

«Ὁ Σαϊζάνης ἔρωιξε ψηλά τὴ δεκάρα...»
(Σελ. 97, στ. γ')

εἶσαι ἕνας καλὸς φίλος. Καὶ σὲ βάλουμε στὴν καρδιά μας.

— Ὅπως κι' ἐγὼ! φώναξε ὁ Μάριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Στὸ σπίτι τοῦ Σαϊζάνη

Ἀμέσως ὁ Μάριος ἔγραψε στοὺς γονεῖς του νὰ μὴ λυποῦνται πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἔχουν κον-

τά τους τίς διακοπὲς τῶν Χριστουγέννων, γιατί ἕνας καλὸς φίλος, ὁ συμμαθητὴς του Σαϊζάνης, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν ἀδελφὸ, θὰ τὸν ἔπαιρνε στὸ σπίτι του, νὰ περάσῃ τίς γιορτές μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ Σαϊζάνης ἐζήτησε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ Λυκείου τὴν ἀδεια νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν Καπάνη. Ὁ διευθυντὴς τὴν ἔδωσε χωρὶς δυσκολία. Κι' εἶπαι τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων οἱ δύο φίλοι ἀποχαιρέτησαν τοὺς ἄλλους δύο, ποὺ ἔφυγαν κι' ἐκεῖνοι γιὰ τὰ σπίτια τους, κι' ἔφυγαν μαζί.

Οἱ γονεῖς τοῦ Σαϊζάνη ἐνθουσιασθήκαν ἀπὸ τὴ γνωριμιά τοῦ Μαρρίου. Τοὺς ἔκαμε ἐγτύπωση ἡ ἔξυπνη φυσιογνωμία του κι' οἱ εὐγενεῖς τοῦ τρόπου. «Τί καλὸ παιδί ποὺ φαίνεται! ἔλεγαν. Ἐχει δίκιο ὁ Παῦλος μας νὰ τὸν ἀγαπᾷ τόσο». Κι' ὅλες τίς ἡμέρες ποὺ ὁ Μάριος ἔμεινε στὸ σπίτι τους, τὸν περιποιήθηκαν σὰν παιδί τους. Ἐπειδὴ μάλιστα ἦταν καὶ μουσαφίρης, τὸν ἐπρόσεχαν πολὺ, τοῦ ἔδιδαν τὰ καλύτερα πράγματα, κι' ἴσως ὁ Παῦλος, ἀν δὲν εἶχε τόσο καλὴ καρδιά, θὰ ἐζήλευε. Ἀλλὰ ζήλεια δὲν ἔφερε τί θὰ πῆ ὁ μικρὸς Σαϊζάνης. Ἀπεναντίας, δὲν ἔφερε κι' αὐτὸς πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ φτωχὸ ξενοτεμένο παιδί. Καὶ νὰ τί ἔκαμε γι' ἀγάπη του τὴν Πρωτοχρονιά:

Οἱ γονεῖς του, οἱ συγγενεῖς του, οἱ οἰκογενειακοὶ φίλοι, τοῦ ἔκαμαν ἕνα σωρὸ ὄρατα δῶρα. Τί χρυσόδετα κι' εἰκονογραφημένα βιβλία, τί χρῆσιμα καὶ κομψὰ μαζί πραγματάκια, τί παιχνίδια διαλεχτά! Μιὰ στιγμὴ, καθὼς τὰ κοίταζε, μὰ χωρὶς νὰ τάγγιζῃ, ὁ Μάριος μελαγχόλησε. «Γιατί, θὰ εἶπε μέσα του, νὰ μὴν ἔχω τόσο κι' ἐγὼ; γιατί οἱ γονεῖς μου νὰ εἶναι φτωχοὶ; γιατί νὰ μὴν ἔχω τουλάχισ-

στο θεϊκός πλουσίους;» Είδε τή μεγαλοχρημία του ο Παύλος, μάντεψε τήν αιτία της κι' άξαφνα του είπε :

— Μάριε, μου κάνεις μιά χάρη ;
— Τι θέλεις ;

— Να διαλέξεις δ.τι σου άρέσει από τά δωρά μου και να μου επιτρέψεις να σου τó χαρίσω.

— "Ω! φώναξε ο Μάριος με χαρά· αλήθεια, μου χαρίζεις έν' από τά δωρά σου, όποιο θέλω ;

— Μά ναι, σου είπα· διάλεξε !

Ο Μάριος άρχισε να τά κοιτάζει ένα-ένα. Μά ούτε στα χρυσόδετα βιβλία σταμάτησε, ούτε στις καλαμαριές και τίς κασσετινες, ούτε στους καραγκιόζηδες και τά οργανάκια. "Ενα κανονάκι μόνο του άρεσε πολύ.

Πό πολύ άπ' όλα τάλλα. "Α, πώς τó ήθελε ! Μά φαντασθήτε, ήταν μπροντιζινο και στημένο πάνω σε γερó κυλλίδαντα. Μπορούσε κανείς να τó γεμίσει με λίγη μπαρούτη και να τó βάζει φωτιά, να τó ρίχνει. "Ηταν ένα κανονάκι αληθινό !

Ο Παύλος τόν κοίταξε κι' έλεγε μέσα του : «Είμαι περίεργος να ιδώ τί θά διαλέξει». Κι' άξαφνα τόν είδε να δείχνει με τó δαχτυλό του τó κανονάκι.

— Αυτό θέλεις, Μάριε ; τόν ρώτησε.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Μάριος με διαταγμό· αυτό διάλεξα, αυτό θά ήθελα· αλλά... μήν τó θέλεις εσύ ; Δέν τó πιστεύω... λές πώς δέν σου άρέσουν τά στρατιωτικά...

— "Εχεις δίκιο, Μάριε, είπε ο Παύλος. "Εγώ προτιμώ άπ' όλα τά βιβλία. Και βλέπεις πόσα έχω. "Ωστε... χάρισμά σου τó κανονάκι !

Λέγοντας έτσι, ο Παύλος πήρε τó κανονάκι και τóβαλε πάνω στο παράθυρο. Μιά στιγμή τó κοίταξε με λύπη σά να μήν ήθελε να τó αποχωρισθί. "Αλλά του πέρασε σάν αστραπή και τó πρόσωπό του ξαναγέλασε.

«Ωστόσο ο Μάριος παρατήρησε τή στιγμήαία αυτή λύπη. "Εκαμε όμως πώς δέν καταλάβαινε και ρώτησε τó φίλο του άπλά :

— Μπορούμε να τó ρίξουμε τώρα, να ιδούμε πώς κάνει ;

— "Α, να ρωτήσουμε πρώτα τó μπαμπά, αποκρίθηκε ο Παύλος· χωρίς τήν άδειά του δέν μπορούμε.

— Καλά, είπε ο Μάριος· πήγαινε λοιπόν να πάρεις τήν άδεια.

Ο Παύλος, πού ήθελε και δέν ήθελε, βγήκε έξω και σε λίγο γύρισε με τόν πατέρα του.

Ο κ. Σαϊζάνης δοκίμασε πρώτα τó κανονάκι ο ίδιος κι' άφου είδε πώς δέν ήταν κανένας φόβος, επέτρεψε να τó ρίξουν και τά παιδιά.

Μόνο πού τούς έδωσε λίγη μπαρούτη, για να μή γίνη κανένα δυστύχημα, και τούς είπε :

— Αυτή είναι για τρεις κανονιές, κι' άμα τήν τελειώσετε, θά σας δώσω άλλη.

«Αμέσως ο Μάριος γέμισε με προσοχή τó κανονάκι του, τó έρριξε άπ' τó παράθυρο, τó ξαναγέμισε, τó ξαναρρίξε κι' ήταν όλος χαρά. Τι διασκεδαστικό πού ήταν αυτό τó παιχνίδι !

Στό μεταξύ ο Παύλος είχε πάρει ένα βιβλίο με όρατες χρωματιστές εικόνες και τó ξεφύλλιζε. Φιλονόταν πώς κοίταζε μ' ευχαρίστηση τίς εικόνες, ο νοός του όμως ήταν άλλοθι. Μετάνιωωνε, όχι γιατί είχε χάρισει

«Ε! ε! μαφίνεσε έξω έμένα ; (Σελ. 97, στ. γ)»

τó κανονάκι του στο Μάριο, αλλά γιατί είχε δείξει τόση περιφρόνηση στο παιχνίδι του. Ο καρδιά του τού έλεγε ναφήσει τó βιβλίο και να πλησιάσει τó φίλο του, για να ρίξει κι' αυτός καμμιά κανονιά. "Αλλά δέν ήθελε να φανή φεύτης· πρό όλιγου δέν είπε πώς από κάθε τι άλλο προτιμούσε τά βιβλία :

Ο Μάριος, πού τόν κοίταζε κάπου κάπου, κατάλαβε, σάν έξυπνο παιδί πού ήταν πώς ο φίλος δέν διασκεδάζε τόσο πολύ με τó βιβλίο κι' άφορμή ζητούσε να τήκηση για να παίξει με τó κανονάκι. Κι' άφου έρριξε τρεις κανονιές, τού είπε :

— Παύλο, έλα να βάλεις τó χέρι σου, να ιδής τί ζεστό πού είναι...

— Ποιό ; έκαμε ο Παύλος.

— Τó κανονάκι !
Αυτό ήθελε κι' ο Παύλος. "Αμέσως άφησε τó βιβλίο κι' έτρεξε.

— "Αλήθεια, είπε πιάνοντας τó κανονάκι, είναι ζεστό... Μήν ξαναρρίξης άν δέν κρυώσει "Επειτα θέλει και καθάρισμα...

— Καθάρισμα ; έκαμε ο Μάριος. Και πώς τó καθαρίζουν ;

— Νά, μ' αυτή τή βέργα πού έχει τριχίτες σά βούρτσας...

— Δέν τó καθαρίζεις εσύ ; θά ξέρεις καλύτερα.

Αυτό ήθελε κι' ο Παύλος. Πήρε τó κανονάκι, τó έλυσε με μεγάλη επιτηδειότητα, τó καθάρισε καλά-καλά με τήν τριχιώτη βεργίτσα και τó ξανάστησε στόν κυλλίδαντά του.

— "Ωστε ξέρεις κι' άπ' αυτά ; τόν ρώτησε ο Μάριος με προσποιητή λιγάκι άπορία.

— Ξέρω, ψιθύρισε ο Παύλος. Κι' έγινε κατακόκκινος.

— Γέμισέ τó τώρα και σό, τού είπε ο Μάριος θά ξέρεις καλύτερα...

Αυτό ήθελε κι' ο Παύλος.

— Να γυρέψω μπαρούτη άπ' τó μπαμπά ! είπε και βγήκε τρέχοντας.

Πραγματικώς, ο Μάριος είχε κάψει όλη τή μπαρούτη πού τούς είχε δώσει ο κ. Σαϊζάνης. Μά σε λίγο ο Παύλος γύρισε με τή μικρή μπαρουτοθήκη σχεδόν γεμάτη.

— "Ιδες πόση μου έδωσε ! είπε με χαρά· είδε πώς είμαστε προσεκτικοί, γι' αυτό. Τώρα έχουμε για πολλές ριζιές.

Γέμισε άμέσως τó κανονάκι και τó έρριξε. Και πάλι, και πάλι...

"Επειτα άρχισαν να τó ρίχνουν μιά φορά ο ένας και μιά φορά ο άλλος.

Κι' έπειτα... έμεινε να παίξει με τó κανονάκι μόνος ο Παύλος ! Γιατ πρώτος βαρέθηκε αυτό τó παιχνίδι ο Μάριος.

(Ακολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. z

ΑΥΓΗ

Πάλι έσκασε ή αυγή
Κι' άνοιξαν χιλιάδες βένια.
Νά κι' ο ήλιος έχει βγει
Πίσω άπ' τά χρυσά παλάτια.

Στό λειβάδι τó άνθιστό
Παταλούδες όλο χάρη
Παίζουνε κυνηγητό
Πάνω σ' όμορφο θυμάρι.

"Ενας σκίτσος στό κλωνί
Με τήν κλουμιστή στολή του
Με χαρούμενη φωνή
Κελαϊδεί τήν προσοχή του.

Κι' ή καμπάνα άπ' τó βουνό
Σάν καλή γλυκειά μητέρα,
Στό μικρό-μικρό χωριό
Στέλνει πρώτη καλημέρα.

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΓΥΓΗ

Αγαπητοί μου,

Ο ΓΥΓΗΣ ήταν βοσκός τού Κανδαύλη τού βασιλιά τών Λυδών. Μιά μέρα, εκεί πού τριγύριζε με τó κοπάδι του, βρέθηκε μπροστά σ' ένα χάσμα βαθύ σάν ξεροπήγαδο. "Από περιέργεια, κατέβηκε κι' είδε πώς τó χάσμα αυτό ήταν ή είσοδος μιάς ύπόγειας σπηλιάς. Μέσα στή σπηλιά βρισκόταν ένα χάλκινο όλογο, πού στήν κοιλιά του είχε μιά θυρίδα. Ο Γύγης τήν άνοιξε κι' είδε μέσα στο χάλκινο όλογο, σά σε μιά λάρνακα, ένα σκελετό ανθρώπου. Ο νεκρός αυτός φορούσε στο χέρι του ένα μεγάλο χρυσό δαχτυλίδι. Ο Γύγης τó πήρε, τó φέρεσε, βγήκε και... έκαμε τήν τύχη του. Γιατί τó δαχτυλίδι εκείνο ήταν μαγικό : "Οποιος τó φορούσε, μπορούσε να γίνεται άόρατος μόλις γύριζε τήν «πέτρα» τού δαχτυλιδιού πρós τά μέσα τής παλάμης του, και να ξαναγίνεται όρατός μόλις τή γύριζε πρós τά έξω. Μά τέτοια θησαυρό, έννοείται, ο βοσκός δέν θά καθόταν πιά να βόσκει τó κοπάδι τού βασιλιά του. Τó άφησε στήν τύχη του και μπήκε στή χώρα. "Εκει πιά, δ.τι ήθελε τó είχε. Χωρίς να τόν βλέπει κανένας, έμπαινε παντού κι' έπαιρνε τά πάντα. "Ετσι μπήκε και στο παλάτι. "Εσκότωσε πρώτα-πρώτα τόν δύστυχο Κανδαύλη και τούς αξιωματούχους του, έπειτα έγινε όρατός, πήρε τή βασίλισσα για γυναίκα του, άνακηρύχθηκε βασιλέας τών Λυδών και... έζησε εκείνος καλά κι' έμεις καλύτερα.

Νά, κι' άλλος άρχαιος μύθος πού κοντεύει σήμερα να γίνη πραγματικότητα. "Οπως δηλαδή πραγματοποιήθηκαν οι μυθικοί Δαίδαλοι και οι "Ικαροι κι' έχουμε σήμερα πραγματικούς αεροπόρους, έτσι θάχουμε σε λίγο και πραγματικούς Γύγηδες— ανθρώπους πού θά μπορούν να γίνουνται όρατοι ή άόρατοι κατά βούληση. Καθώς διάβασα τουλάχιστο στις έφημερίδες, ένας άμερικανός έπιστήμονας βρήκε κάτι άκτινες, πού έχουν τήν ιδιότητα να κάνουν άφαντα τά σώματα πού διαπερνούν, κι' ανθρώπους, και ρούχα, κι' έπιπλα, και όλα. Δέν είναι καθόλου άπίθανο, ούτε και τόσο έκπληκτικό, τή στιγμή πού έχουμε τίς άκτινες Ραϊντγκεν— τίς άκτινες X—και μπορούμε να κάνουμε μ' αυτές άόρατες, διάφανες, τίς σάρκες τού ανθρώπου και να βλέπουμε τά σπλάχνα του και τó

σκελετό του. Γιατί τάχα κάποιες άλλες άκτινες—αυτές πού βρήκε ο Άμερικανός—να μήν κάνουν άόρατα, διάφανα, και τά σπλάχνα, και τά κόκκαλα, και τά ρούχα, κι' όλα έν γίνει τά στερεά σώματα, ώστε να μή βλέπουμε στή θέση τους παρά τó κενό, τόν άέρα ; Και φαντασθήτε τώρα τί έχει να γίνη, άγ κι' ή έφεύρεση αυτή τελειοποιηθή και διαδοθή με τήν εύκολία και τήν ταχύτητα πού τελειοποιούνται στόν αίωνα μας όλες ! Καθένας, πού θά διαθέτει μερικές χιλιάδες, θά μπορέσει να προμηθευτεί ένα μηχανήμα πού θάντιστοιχίη με τó μαγικό δαχτυλίδι τού Γύγης, και θά γίνεται όταν θέλει άόρατος, άφαντος, για να παίρνει, να κλέβει, να ρπαζίη, να σκοτώνει, να κούβει έμιλλες, να μαθαίνει μυστικά ή—άν δέν είναι

κακούργος—να παίξει φάρσες στούς φίλους του ! "Εγινε ποτέ στόν κόσμο πού μεγάλη, επικίνδυνη, φοβερή έφεύρεση ;

"Αλλά όχι. Οι καινούργιες άκτινες μπορεί να μή επιδέχονται τόση τελειοποίηση και διάδοση. "Αλλ' άν παρουσιασθή και τέτοιος κίνδυνος, οι Κυβερνήσεις θά πάρουν βέβαια τά μέτρα τους, θά περιορίσουν, θά απαγορεύσουν, κι' έτσι δέν θά μπορέσει ο κάθε κακούργος να γίνεται Γύγης, να εισχωρή σε παλάτια, να σκοτώνει Κανδαύληδες, να παίρνει βασίλισσες και να καταντά βασιλέας. Και πολλές άλλες έφευρέσεις μπορούσαν να κάνουν στόν κόσμο κακό, αλλά δέν τίν άφίνουν έλεύθερες. Τó ίδιο θά γίνει και με τó δαχτυλίδι τού Γύγης.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ.

— Βεβαιότατα ! αποκρίθηκε ο Αδέας.

— Μετά χαράς ! αποκρίθηκε ο Μέντιος.

Κι' οι γαϊδαρόελοι άρχισαν να κουβεντιάζουν μεταξύ τους, για δικές τους δουλειές, χωρίς να προσέχουν πιά τήν "Ασπρούλα.

— Και τί σάς άρέσει ξεχωριστά, για να σας έχω ; τούς ξαναρώτησε ή ευγενικά κόττα.

— Καρότα ! αποκρίθηκε ο Μέντιος.

— Γαϊδουράγκαθα ! αποκρίθηκε ο Αδέας.

Και ξαναόχισαν τίς κουβένιες τους.

«Ω, και πού να βρω καρότα και γαϊδουράγκαθα ;» είπε μέσα της ή "Ασπρούλα.

Και γύρισε τρέχοντας στήν αυλή.

— Μυταράκη, είπε στο παιδί της, θάρροσον κι' οι δυό, μα θέλουν να τούς έχω καρότα και γαϊδουράγκαθα.

— "Εγώ ξέρω πού

θά βρούμε αποκρίθηκε ο Μυταράκης. Στό λαχανόκηπο, κοντά στο ποταμάκι, έχει ένα σωρό καρότα και ξεροζώνουνται εύκολα.

Πήγαν στό λαχανόκηπο, βρήκαν τά καρότα και σκάβοντας με τά πόδια, με τίς μύτες, κατάφεραν να ξεροζώσουν αρκετά.

— Θά ευχαριστήθ μ' αυτά ο Μέντιος, είπε ή "Ασπρούλα. Τώρα πρέπει να βρούμε και γαϊδουράγκαθα για τόν Αδέα.

— Κάπου θά βρούμε κι' άπ' αυτά, είπε με πεποίθηση ο Μυταράκης. "Αλλά έφαξαν πολύ χωρίς να βρούν ούτ' ένα. Η "Ασπρούλα άφησε τó Μυταράκη να ψάχνει και γύρισε στήν αυλή να ρωτήση τάλλα ζώα, μήπως ήξεραν πού φυτρώνουν τά γαϊδουράγκαθα.

Κανένα πουλί και κανένα τετράποδο δέν τά ήξερε.

— Μήπως τρώμε μείς άπ' αυτά ; είπε ή χήνα.

— Θά μας στέκουνταν και στο λαιμό, είπε ο σκύλος.

— Γαϊδουρία είμαστε, είπε με περιφρόνηση ή αγελάδα.

Σε λίγο γύρισε στήν αυλή κι' ο Μυταράκης, τρεχατός και χαρούμενος. (Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μιά ώρα αργότερα ο Άνδρέας και ο Έρρικος έτρεχαν μ' εκατό χιλιόμετρα ταχύτητα την ώρα προς την Βρετανία. Τρέμοντας και μη γνωρίζοντας πού τόν πάνε, ο Βαρνάβας είχε ζαρώσει σε μια γωνιά του αυτοκινήτου και πλανόταν με τα δύο του χέρια για ν' αποφύγει τα τραντάγματα.

Έταξιδεψαν όλο το απόγευμα και σχεδόν έλόκληρη τη νύχτα. Στο τέλος έφθασαν στο Κιμπέρν. Τό λιμανάκι ήταν έντελως έρημο. Οι δυο φίλοι δεν συνάντησαν παρά δυο τρεις ψαράδες και μια γριά φορτωμένη με κουβάδες. Μόλις έφθασαν στην προκυμαία μπήκαν σε μια βενζινακάτο πού τήν είχαν νοικιάσει για την αποκλειστική τους χρήση και μόνοι τους την ωδήγησαν προς το νησάκι Μπέλ. Ήλ πού βρίσκεται σε μικρή απόσταση από το Κιμπέρν.

Έκαναν τό γύρο του νησιού από τη μεσημερινή άκτῆ και διευθύνθηκαν προς την δυτική όπου μια μεγάλη έκταση ήταν ιδιοκτησία του κυρίου Ρομπιγιόν. Σε λίγο έφθασαν σ' ένα πέραςμα μακρό και στενό πού με τις απότομες όχθες του έμοιαζε με φιάδ. Ύστερα από καμιά τριανταριά μέτρα τό πέραςμα πλάταινε και σχημάτιζε σαν μια μικρή λιμνούλα πού τήν περιστοίχιζαν πανόψηλοι και απότομοι βράχοι. Μές στη μέση της λίμνης αὐτῆς, επάνω σε μια χαλόδδινη βάση ύψωνόταν; ψηλότερη από τους βράχους, άστραφτερῆ και επιβλητική, ή βολίδα.

Όταν έμπαινε κανείς στο έσωτερικό της βολίδας νόμιζε πώς βρισκόταν μέσα σ' ένα εργαστήριο, τόσο γυαλισμένα, καθαρά και άστραφτερά είναι όλα. Γύρω-γύρω τέσσερις στρογγυλοι φεγγίτες ένα μέτρο πλατείες από χοντρό γυαλί, όμοιοι με φακούς, αφήνουν λίγο σταχτωπό και θαμπό φώς να μπαίνει μέσα στο έσωτερικό της βολίδας.

Δίπλα σ' έναν από τους φεγγίτες αὐτούς βρίσκεται μια πλάκα από στιλβωμένο μέταλλο πού επάνω της διακρίνει κανείς

δύο διάφορα κουμπιά, δείκτες και πινακίδες, άλλα μεγαλύτερα και άλλα μικρότερα.

Η σπουδαιότερη πινακίδα, εκείνη πού επάνω της συγκεντρώνεται όλη ή προσοχή του Άνδρέα, βρίσκεται στο κέντρον της πλάκας. Κάτω από τό γυαλί φαίνεται ένα τεταρτοκύκλιο χωρισμένο σε μοίρες και αριθμημένο. Είναι ο μετρητής της ταχύτητας. Ο αριθμός 13 500 είναι σημειωμένος με κόκκινη γραμμή. Είναι ή ταχύτης πού πρέπει να πετύχει ή βολίδα αν θέλει να φθάσει στον τόπο του προορισμού της, τόν Άρη.

Για την ώρα ή βελόνα είναι στο

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μια δύσκολη ισορροπία

νεκρό σημείον. Ποιός ξέρει αν θ' άξιωθούν να την ιδούν ζωντανοί να φθάσει στο κόκκινο σημάδι.

Έκτός από διάφορα μηχανήματα πού χρησιμεύουν για να κανονίζουν την πορεία και πού οι αριθμοί τους και οι δείκτες τους είναι σκεπασμένοι με φάσφορο, για να φέγγουν και στο σκοτάδι ακόμη αν τύχει να χαλάσει τό ηλεκτρικό, υπάρχουν και άλλα ήμιαυτόματα αν έχει έντελώς αυτόματα μηχανήματα πού θα κανονίσουν μόνο τους την πορεία αν τύχον και τό ξεκίνημα γίνῃ με τόσο απότομο τρόπο, ώστε ο πιλότος να χάσει για ένα διάστημα τις αισθήσεις του.

Τέλος, διακρίνονται ακόμη και τα θερμοηλεκτρικά ζεύγη πού επιτρέπουν να μετρήσει κανείς τό ύψος της θερμοκρασίας και μέσα στη καμπίνα και συγχρόνως μέσα στο θάλαμο των μηχανών.

Ένα πλήθος κουμπιά και διακόπτες βρίσκονται επάνω στην πλάκα αὐτήν. Μόνον ένα κουμπι όμως είναι χρωματισμένο κόκκινο. Είναι εκείνο πού θα τό πατήσουν τη στιγμή πού θα θελήσουν να τινάξουν τη βολίδα στο άπειρον.

Μπρός από την πλάκα βρίσκεται ένα μεγάλο ντιβάνι, σημειμένο επάνω σε δέκα ισχυρότατες σοβότες. Πρωτοαντικρύζοντας τό κανείς θα έλεγε πώς είναι από έκείνα τα κρεβάτια του μαρτυρίου πού συνείθιζαν τόν Μεσαίωνα, γιατί επάνω και κάτω υπάρχουν από κάθε μέρος δυο πλατείες δερμάτινες λουρίδες πού ενώνονται μεταξύ τους με άγκράφες και είναι προωρισμένες για να δένουν στερεά τό σώμα επάνω στο περίεργο αὐτό σομμιά. Δυο άλλα όμοια κρεβάτια είναι στημένα ακόμη μέσα στην εδρύχωρη καμπίνα.

Μέλο πού οι δυο φίλοι δεν είχαν πει τίποτε ακόμη στον Βαρνάβα, ο όπληρέτης του Άνδρέα άρχισε να αισθάνεται κάποια άδριστη άνησυχία. Η διαδρομή με τό αυτοκίνητο απ' τό Παρίσι στο Κιμπέρν τόν είχε ξετραντάξει. Ύστερα ο θαλασσινός περίπατος από τό Κιμπέρν στη Μπέλ. Ή είχε άναστατώσει τό πολύπαθο στομάχι του. Κατόπιν, στο αντίκρουσμα της βολίδας είχε άρχίσει να τρέμῃ δόλοκληρος και τέλος, όταν

μπήκε μέσα άκολουθώντας τους δύο κυρίους του ένοιωσε τα πόδια του να λυγίζουν και όλο τό κουράγιο του να τόν εγκαταλείπει. Είναι χλωμός, κρύος ιδρώς βρέχει τό μέτωπό του. Φαίνεται σαν να έχῃ άδυνατίσει δέκα κιλά μέσα σε μια νύχτα. Ο λαϊμός του είναι ξερός από την άγωνία.

Για την ώρα βρίσκεται μόνος του μέσα στην καμπίνα μαζί με τόν Έρρικο, πού σκυμμένος πάνω από ένα τραπέζι είναι άφοσιωμένος σε μαθηματικούς όπολογισμούς. Μάταια τόν τραβάει από τό μανίκι και τόν ρωτάει: «Τι κάνουμε εδώ μέσα; Τι γυρεύουμε εδώ;» Ο νεαρός άστρονόμος είναι τόσο βυθισμένος στις έξι-σώσεις του και στους άλγεβρικούς όπολογισμούς του πού ούτε καν τόν άκούει.

Τέλος, ύστερα από δέκα λεπτά, πού του φάνηκαν άτέλειωτα, εξαπαρουσιάζεται ο Άνδρέας, από μια σκαλίτσα πού γώνεται στο ταβάνι της καμπίνας.

Ο θάλαμος των μηχανών είναι έτοιμος, λέει, δεν μās μένει πιά παρά να φύγουμε!

Ο Βαρνάβας στο άκουσμα αὐτό πέφτει στα γόνατα. Θέλει να μιλήσει, να παρακαλέσει, μα ή γλώσσα του δεν τόν ύπακούει. Τό στόμα του είναι στεγνό.

— Όχι, αφήστε με, έμένα. Δεν θέλω! Φοβάμαι! Και με τα λόγια αὐτά πέφτει λιποθυμισμένος.

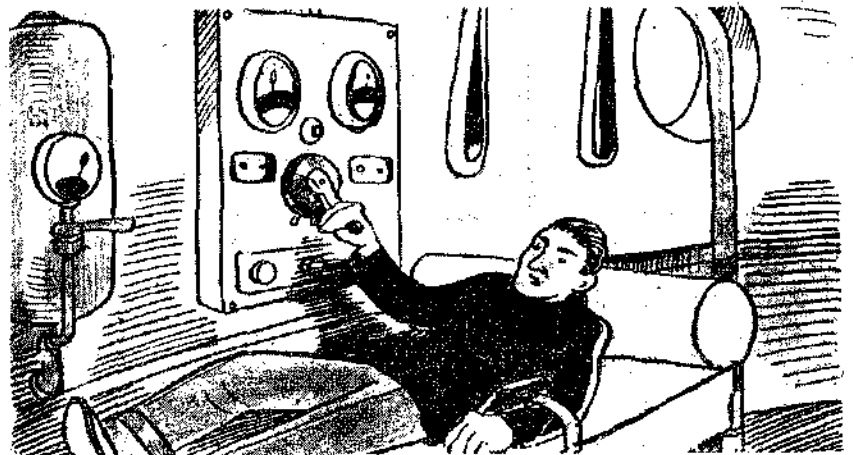
Ο κακομοίρης, λέει ο Άνδρέας. Νομίζει πώς θα τήν πάθει σαν τόν ποντικό. Θα έπρεπε να του είχαμε εξηγήσει πώς είναι τα πράγματα. Κι' έμεις πού τόν πήραμε μαζί μας για να μās βοηθήσει στο νοικοκυριό, αντί για τήν Άντουανέττα! Άν μένει σ' αὐτή τήν κατάσταση πού βρίσκεται τώρα, δεν θα μπορούσε να μās βοηθήσει σε τίποτε.

Με τήν βοήθεια του Έρρικού ο Άνδρέας ξαπλώνει τόν Βαρνάβα επάνω σ' ένα από τα ντιβάνια και τόν δίνει επάνω σ' αὐτό με τις δυο λουρίδες.

Ο Έρρικός κάνει όλες αὐτές τις κινήσεις μηχανικά. Τό μυαλό του είναι προσηλωμένο ακόμη στους αριθμούς του.

— Δεν μπορούμε να φύγουμε τώ-

ρα, λέει στον Άνδρέα. Δεν είναι μόνο πώς περιμένουμε να ξεκουραστής εσύ. Περιμένουμε και τό τέλος της βροχής των διαττόνων πού χθές βρισκόταν στη μεγαλύτερη έντασή της. Ξέρεις πώς αὐτά πού όνομάζουμε διαττόνες άστέρες είναι ούράνια σώματα, πού μερικά απ' αὐτά μπορούν να ζυγίζουν τό πολύ λίγα γραμμάρια, άλλα όμως μπορεί να ζυγίζουν τόνους δόλοκληρους. Τῆ στιγμή τούτη λοιπόν ή Γῆ, τρέχοντας στο διάστημα, διασχίζει μια ζώνη διαττόνων πού οι ίδιοι έχουν μια ταχύτητα από δέκα ως εκατό χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο. Έτσι αν ή βολίδα μας συναντήσει κανένα απ' αὐτούς τους διαττόνες στο δρόμο της μπορεί να τρυπηθεί πέρα ως πέρα. Θα ήταν λοιπόν προτιμώτερο αν περιμέναμε ως αύριο για να περάσει τοὐλάχιστον ο άξμεσος κίνδυνος.

Ο Έρρικος άνασηκάθησε και με τό ελεύθερο χέρι του έπιασε τόν μοχλό...

Μα ο Άνδρέας τόν κόβει με άνοπονησία.

— Τόσο το χειρότερο, λέει. Έστω κι' αν φύγουμε λίγες ώρες πιδ νωρίς, πρέπει να φύγουμε, όπωσδήποτε, προτού να έχῃ ή Άντουανέττα τόν καιρό να μās προλάβῃ.

Καθώς τό έχουμε ιδεί και πριν, ούτε ή όπομονή ούτε ή έχεμύθεια ήταν από τα προτερήματα πού στόλιζαν τόν Ζάκ Ναταλί. Όταν κάτι του κεντούσε τήν περιέργεια τού ήταν άδύνατο να ήσυχάσει προτού να τήν ίκανοποιήσει. Βγαίνοντας από τό σπίτι του Έρρικού προσπάθησε να μη σκέπτεται πιά τήν άπρόοπτη επίσκεψη του Άνδρέα, μα οι προσπάθειές του όλες ήσαν μάταιες. Αφού πάλαιψε με τόν ίδιο τόν έκυτό του επί τρία-τέταρτα της ώρα—ρεκόρ άληθινό για τόν Ζάκ—στο τέλος δεν

μπόρεσε να κρατηθῆ. Πῆρε στο τηλέφωνο τό κέντρον και ζήτησε τόν αριθμό 14 τού Πασού.

Στο τηλέφωνο τού άπάντησε ή Ίδια ή Άντουανέττα. Είχε άρχίσει κιόλας να αισθάνεται κάποια νευρική κατάσταση μη βλέποντας τόν Άνδρέα να γυρίζει πίσω και όταν άκουσε τό κουδούνισμα του τηλεφώνου νόμισε πώς ήταν εκείνος Γι' αὐτό, παρ' όλη τῆ φιλία της προς τόν Ζάκ, ένοιωσε μεγάλη άπογοήτευση όταν άκουσε τῆ φωνή του.

Ο Ζάκ από τό άλλο μέρος θέλησε να μεταχειρισθῆ διπλωματία.

— Τι κάνει ο Άνδρέας, ρώτησε, μπορώ να τού πώ δυο λόγια;

Πού να φαντασθῆ πώς αὐτό ήταν ή μεγαλύτερη γκάφα πού μπορούσε να κάνῃ.

— Πώς! φώναξε ή Άντουανέττα. Δεν είδατε μαζί του; Δεν τόν συναντήσατε;

Ο Ζάκ άρχισε να μασάῃ τα λόγια του και στο τέλος τό μπερδέψε όλότελα.

— Πώς, πώς, έκανε, άστειύομαι, τόν είδα τώρα και μια ώρα στού Έρρικού.

— Α, είχατε δώσει ραντεβού στού Έρρικού;

— Ναι, δηλαδή... Λοιπόν, πήτε παρακαλώ τα αέβῃ μου στην κυρία Μπερνόν και στην κυρία Μπορέ και χαίρετε.

— Έμπρός, έμπρός. Μη διακόπτετε! Έμπρός, έμπρός. Έξηγηθήτε μου ως παρακαλώ, γιατί με πέταρε στο τηλέφωνο;

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Η μετριοφροσύνη και ή άληθινή άξία συμβαδίζουν. Ο μετριοφρων άδιαφορεί για τους επαίνους· δέχεται πρόθυμα τις συμβουλές πού τού δίνουν. Η σωστή γνώμη πού έχει για τόν εαυτό του τόν κάνει να εκτιμῃ τους άλλους. Είναι ευχάριστος με τους ίσους του, επιφυλακτικός με τους άνωτέρους του, ευγενικός με τους κατωτέρους του. Κάνει καλή πράξη, ενεργεί με έχεμύθεια· αν κάνει κακό, όμολογεί τό λάθος του. Επιζητῆτε τήν μετριοφροσύνη πού έπιφέρει τήν εκτίμησή.

(Μετάφραση) ΑΝΗ. ΚΟΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΚΣΤΑΣΗ

Ήρουν μόνος στ' άφογάλη κάποιον δαίλι μαγεμένο, Και κανένα συννεφάκι στο γαλάζιο ουρανό...

Μά ή ψυχή μου έπετούσε πιδ ψηλά άπ' αδιτή την πλάση Και συντρίφουσε τους γλάρους σε ταξίδια μακρινά...

Και τ' άστέρια άπ' άνάβαν, τ' ουρανού χρυσά στολίδια — Άποκρίθηκαν στο κύμα που κανείς δεν σταματά...

Σαναφώναζε με βρόντο ν' άκουστή σ' όλη τή φύση Ν' άκουστή και εις τή βάθη του γαλάζιου άκσανου...

(Άπ' τή Γαλλία) Άγγορολογιώτατος [Α]

ΕΝΑΣ ΣΚΛΗΡΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Όλοι μας στο χωριό τήν ξερομε τήν κυρία Έλένη τήν τραλλή, με τή μονακριβή τάγρη της τήν Τάσο. Είναι μία γυναίκουλα μέτρια στο άνάστημα...

Τό άγοράκι της είναι ένα παιδάκι ώς έπτά χρόνων χαριτωμένο, γελαστό, και ροδοκόκκινο. Πάντα τή μάτια του έβλεπαν και λαμπερά κοιτάζον περιέργια άπ' έδώ και άπ' εκεί γεμάτα άτυχια...

Αυτό είπα και ξαναξάθηκα στο κρεβάτι, γράζοντας άπ' τήν άλλη μεριά, για τή μήν άκαού τις φωνές της...

δύο χωροφύλακες έκαναν τήν εύτυχία τους συντέγμια. Ήταν ός δυό ή όρα τ' άπόγευμα, τήν παρασμένη εβδομάδα...

Πήρε άμέσως στήν άγκαλιά της τό παιδί της, και σημάθηκε νά φύγη, μή ξέροντας κι' αδιτή τή γιατί. Δέν πρόφτασε νά κάνει βήμα...

Τό μικρό τής γειτονιάς χωροφυλάκουσαν και χτύπαγαν τή χείρα τους άπ' τήν χαρά που έβλεπαν τό χιόνι...

Γρήγορα έφυγα άπ' τό παράθυρο, χαρούμενη που είδα φέτος χιόνι ύστερα άπό τόσον καιρό!

Απόφουγα τό περιθύριο άλλα που νά χωρέσουν ένεινα τό θηλυκά. Ήθελα τρία χαράκια τό καθ' ένα...

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΧΙΟΝΙΟΥ

Ήταν ός δυό ή όρα τ' άπόγευμα, τήν παρασμένη εβδομάδα. Άπ' τό μεσημεριώτικο κάματο, όλοι κοιμοδύταν...

Αυτό είπα και ξαναξάθηκα στο κρεβάτι, γράζοντας άπ' τήν άλλη μεριά, για τή μήν άκαού τις φωνές της...

Έκείνη τήν ώρα μπαίνει ό μπαμπάς

τρεμουλιάζοντας κάτω άπ' τήν μάλλινη κυνέζα.

Καλημέρα, παιδιά! πώς τή κάτε μ' αυτό τό κρύο; Δίχως άλλο θά τό σκεφάση...

Μετ' όλίγον καταφθάνει κι' ή μαμά. Χιόνι! όχι άστεία! Ά! Ξέχασα τήν γαρδένια μου έξω...

Σάν έφυγαν όλοι και μέναμε μόνες, ή άδελφή μου με θριαμβευτικό ύφος μου λέει:

Με πιστεύεις τώρα; σήκω νά τό ίδης. Σηκώνομαι και μέσ' άπό τή τζάμια βλέπω χαρτωμένα θέματα. Νιφάδες όλόασπρες κι' έλαφρές...

Γρήγορα φεύγα άπ' τό παράθυρο, χαρούμενη που είδα φέτος χιόνι ύστερα άπό τόσον καιρό!

Απόφουγα τό περιθύριο άλλα που νά χωρέσουν ένεινα τό θηλυκά...

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Όταν ήρουν μικρός άντιπαδούσα πολύ τή κορίτσια. Τότε μάθαινα Γαλλικά. Φεύγοντας, ή δασκάλα μου είπε νά πάρω...

Απόφουγα τό περιθύριο άλλα που νά χωρέσουν ένεινα τό θηλυκά. Ήθελα τρία χαράκια τό καθ' ένα...

ΧΑΝΔΡΟΚΕΦΑΛΟΣ [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο. Γιατί Γιάννη, δέν ήρθες χτές στό μάθημα; Άχ, κύριε καθηγητά, ήμουν άρρωστος...

ΗΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Άθήνα, 22 όδος Εθριπίδου τήν 17 Φεβρουαρίου 1937

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύω όλόκληρη σχεδόν τή Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων του Διδούου Θεόλλου, που στο Πένταθλο πήρε Γ' Βραβείο...

Μετ' όλίγον καταφθάνει κι' ή μαμά. Χιόνι! όχι άστεία! Ά! Ξέχασα τήν γαρδένια μου έξω...

Ναι, Ήσπατεφράζω, τέσσερις μήνες είχα με τήν γραφή, άλλα μή φοβάσαι, δέν σε παρεγγήσα καθόλου...

Παρεκαλώ πολύ όσους χωροστύν τή συνδρομή τους νά τή στείλουν τό γρηγορότερο...

Χαριστώ τώρα για τή καλά τους λόγια και τις εύχές.

Άν άμφιβάλλω, Χρυσόθεμις, πώς θά έγραφες πολύ καλά στους διαγωνισμούς...

Πολύ καλά, Δοξαζμένο Άνωστήρι, και τό μελάνι σου, και τό γράψιμό σου, και τό γράμμα σου...

Εύφη Καλλιθεάεις, άφού ήθελες, έπρεπε νά μου γράψης, άδιάφορο άν είχα παραόσις...

Ά, δέν μάρταει καθόλου αδιτή ή «ε-φλουαρία». Άκακία! Νά έχης νά μου γρά-

ψης άπό τις παραινέσεις άποκρίεις, σχεδόν ένα χρόνο; Νά δικαιολογηθής ναι, νά σε συγχωρήσω ναι...

Οί Δύο παλαιόι μου φίλοι, που άποφάσισαν νά μωβήν τώρα στήν κίνηση σάν έννας...

Παρεκαλώ πολύ όσους χωροστύν τή συνδρομή τους νά τή στείλουν τό γρηγορότερο...

Χαριστώ τώρα για τή καλά τους λόγια και τις εύχές.

Άν άμφιβάλλω, Χρυσόθεμις, πώς θά έγραφες πολύ καλά στους διαγωνισμούς...

Πολύ καλά, Δοξαζμένο Άνωστήρι, και τό μελάνι σου, και τό γράψιμό σου, και τό γράμμα σου...

Εύφη Καλλιθεάεις, άφού ήθελες, έπρεπε νά μου γράψης, άδιάφορο άν είχα παραόσις...

Ά, δέν μάρταει καθόλου αδιτή ή «ε-φλουαρία». Άκακία! Νά έχης νά μου γρά-

Χαριστώ τώρα για τή καλά τους λόγια και τις εύχές.

Άν άμφιβάλλω, Χρυσόθεμις, πώς θά έγραφες πολύ καλά στους διαγωνισμούς...

Σανθή Έλληνοπούλα, Άνθος τή Χαβάγιας—Άγγελία δέν βρήκα στο γράμμά σου...

Οί Δύο παλαιόι μου φίλοι, που άποφάσισαν νά μωβήν τώρα στήν κίνηση σάν έννας...

Παρεκαλώ πολύ όσους χωροστύν τή συνδρομή τους νά τή στείλουν τό γρηγορότερο...

Χαριστώ τώρα για τή καλά τους λόγια και τις εύχές.

Άν άμφιβάλλω, Χρυσόθεμις, πώς θά έγραφες πολύ καλά στους διαγωνισμούς...

Πολύ καλά, Δοξαζμένο Άνωστήρι, και τό μελάνι σου, και τό γράψιμό σου, και τό γράμμα σου...

Εύφη Καλλιθεάεις, άφού ήθελες, έπρεπε νά μου γράψης, άδιάφορο άν είχα παραόσις...

Ά, δέν μάρταει καθόλου αδιτή ή «ε-φλουαρία». Άκακία! Νά έχης νά μου γρά-

Χαριστώ τώρα για τή καλά τους λόγια και τις εύχές.

Άν άμφιβάλλω, Χρυσόθεμις, πώς θά έγραφες πολύ καλά στους διαγωνισμούς...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ του 21ου Διαγωνισμού Λόγων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 20 Απριλίου.

121. Συλλαβόγραφος
Από τις εφτά μιά νότα
Πες ή γράψε πρώτα-πρώτα,
*Έπειτα έναν ποταμό,
Και περίφημη θά κάμης
Πόλη αρχαία στο λεπτό.

122. Στοιχειόγραφος
*Ένα κόκκιλο πλατό,
Σεθ καράλι που έχεις, λύτα,
*Αν του βγάλω ένα ι,
*Ανεβαίνει στη... σφίτα!

123. Μεταγραμματισμός
Και προστάζει μιά φωνή:
Κάμης της τό τρίτο Νι.
Κι' έφυγε απ' την Κορινθία,
Κι' έγινε στην Ιταλία
Σου εξήγησα τό πώς -
*Από πόλη ποταμός.

124. Αναγραμματισμός
Μιά μέρα που είχαν, φαίνεται,
Τά ζώα φασαρία,
Κάποιό χοντρό άνακάτεψε
Τά λίγα του στοιχειά
Και μίκωνε - χωρίς σκοπό
Βέβαια τέτοιο γάχη -
Και στής καμήλας πήδησε
Και κάθησε τή ράχη.

125. Δίγυμα
*Αν και μένω ή ίδια λέξη,
Σημώσεις έχω πέντ-έξη.
Πόλεις δυό πρώτα σημαίνω
*Έπειτα έναν ξεκουμένο,
Μά τοδ μύθου, ναυπηγό'
Σκόλον έπειτα πιστό
Σέ βασιλικά παλτία.
Τέρας, τέλος, μυθικό
Με τά φοβερά τά μάτια.

126. Αστής μετά τετραγώνου
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Είς τών Αστέρων : *Οριζοντίως όπερ-
θετικόν επίθετον* καθέτως κάτοικοι
βαλκανικής χώρας: διαγωνίως μέρος της
οικίας και άρχαίος βασιλεύς.

Είς τό Τετραγώνον : άνω ύψός έτα-
σις, κάτω νήσος του Αιγαίου, δεξιά ό-
περθετικόν επίθετον και άριστερά μυθί-
κός θράξ μουσικός.

127. Κρυπτογραφικόν
128182456 = Μάγας άστρονόμος
28156 = Δυσάρεστον αίσθημα.
82156 = Ζώνον.
458268 = Μυθικός ήρωας.
5812 = Βασίλισσα.
65854 = Αρχαία πόλις.

128-132. Μαγικόν Στοιχείον
Τη πρόσθηξη ενός στοιχείου της φύ-
σεως εις τας κάτωθι λέξεις, πάντοτε
του αούθ, να σχηματισθόν άνευ άνα-
γραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
σός, αύλός, ποδικόν, άετός, έμός.

133. Αεροστοιχίς μετά Παικίλης
Αεροστοιχίδας.
Τά μόν άρχικά τών κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων άποτελούν άρχαίον βα-
σιλιά, τό δε πρώτον της πρώτης, τό
δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της
τρύτης και ούτω καθέξης, σύζυγον Τι-
τάνος περίφημον διά τά δώρα της :

1, 'Αρχαία πόλις της 'Ασίας' 2, 'Εν
δύσημ' 3, Υίός του 'Απόλλωνος' 4,
Μέρος της ένδυμασίας' 5, Βασίλισσα
της 'Αγγλίας' 6, Σκαρτιγός φονευθείς
όπό 'Εβραίας' 7, Κάτοικος περιφήμου
πόλεως της 'Ελλάδος.

134. Γεζφος
αφ αφ
των αφ εδ' οθ
αφ αφ
αφ αφ

[*Ολοι οι άνωτέρω 'Ασκήσεις ελήφθησαν
έκ της βραβεύσεως εις τό Πένταθλον Συλ-
λογής του ΑΙΩΝΙΟΥ ΘΡΥΛΛΟΥ*].

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 49

567. 'Αμφίον (άμφι, όν). - 568. Κρί-
νος-Ρήνος. - 569. Δέβρος-Δέβρος. - 570.
Β Ο Λ Ο Σ Δέν θά ληφθή όπ' δ-
Ρ Α Μ Κ Α φιν, έπειδή παρελει-
Α Μ Κ Α φθησαν οι όρισμοί
Α Μ Α Γ Ο των καθέτων γραμ-
Π Ο Σ Α Ο Ν μών του σχήματος.
Τ Η Ο Μ Ε - 571-576. - Τό πε-
Τ Ρ Ο Υ Μ Ε ρωτόν είναι τό Χ:
Ρ Α Σ Υ Κ Ρ Ι Α Καρά, 'Ηχώ, πάχη,
Ζ Ε Ρ Ν Η Αισχίνης, ύπόσχεται.
Ρ Ρ Α Ν Η - 576. Κότα (ΝΙΚΟ,
Α Ι ΤΑΚη. . .) - 577. ΚΑ-
ΤΑΝΙΑ-ΟΡΑΤΙΟΣ (Κοσσυφος, 'Αρτα,

ΤΑρεσις, 'ΑΤροπος, Νικαία, 'Ιουσι-
νιανός, 'ΑΣτακόξ). - 578 - Τά σα έκ
των σών. - 579. Μηδενί ουμφοράν δνει-
δίσεις (μηδενή Σήμ, Φώρ άνω νί,δεις εις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AZ'-141]
Βαλεντίνε, λυπούμαι, άλλ' ό Αλξ'αρος δέν
άνεστήθη στη μνήμη μου.
'Αφρισμένη Θάλασσα

[AZ'-142]
Για σάς, διαπλάσσομε. 'Αποφασίσαμε
νά σάς αναστραφούμε, για να σάς
ταράξομε. 'Αλληλογραφούμε μέλους ες.
Ξαχωριστά με τούς Παιροικιαί, Στέφανε
Δόξης, 'Αγραμπελη, Ντόριαν Γιερέυ. Γρά-
φατε: κ. 'Ηλιαν Κυριακήν, Μπουμπουλί-
νας 36-Β, Πειραιά, διά :

Χέρμαν και Δωροθέα
[AZ'-143]
Θλιμένο Χαμόγελο=Νίκη Κοτσουρό-
δη, Γαλήνεμνη=Μαστροκόστα...
Συλλυπητήρια...!! Ραζόν'
[AZ'-144]

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ: 'Απαυθιόντας κατά-
στασιν κηρύσσουμεν δικτατορίαν, άπα-
σαν διαπλάσσειν επικρατείαν άναστέλλο-
μεν διατάξεις 85.100 κώδικος περί δια-
πλασιακής ελευθερίας*καταδικάζουμεν έπί-
τοπιν επικινδύνους ασφάλειαν: Κυρίαν του
Ντάνουγκ (Παπά), Κορίαρχον του Σέρμαν-
τος (Κορίτσου), 'Αστέχασχον (Καθούρα),
Κύριον του Ντάνουγκ (Πολυχρονόπουλον),
Σκαρπηδόνα (Κανάκη), Γελασίαν (Λομπέ-
ρη), Πάριν (Παπαδόπουλον), Τογγάναν
(Σκαρτζη), Σαυθην 'Αμαξόνα (Παπαθεο-
λόγου), Κόκκινην Αδοκράτειραν (Κου-
τσούκου). Καμπαλέρο-Καμπανέλια
[AZ'-145]

Αλληλογραφούμε 'Ελληνικά, 'Αγγλικά,
Γαλλικά, Γερμανικά, με την άφρόρε-
μα του μορφωμένου διαπλάσσομεν. Γρά-
φατε: Αρμητίριον Παπαδόπουλον, 'Αθηνάς
67, Βόλον διά:
Καμπαλέρο ή Καμπανέλια.

[AZ'-146]
Κύριε του Ντάνουγκ, *Φιλοσόφω έοι-
κας, ό νεανίσκα, ζήθι μέντοι άνόη-
τος όν*. Δέν βρίζεις πώς σοβ ταριάζει;
Καμπανέλια

[AZ'-147]
Γελασίνα, Προς Θεού μήν τρέξ άλλο.
'Αλλοίως χάθηκας!!! Καμπαλέρο
[AZ'-148]

Τρέξτε όλοι στα βιβλιοπωλεία. Μόλις
εξεδόθη «Στοχασμοί» της «Αστοχά-
στης, Τρέξτε να της κάνομε καναλάση!
Φιλοσοφία Ε' Γουναίου!!!
Καμπαλέρο-Καμπανέλια
[AZ'-149]

Αποκαλύπτονται: Απρόσωπη=Ματσού-
κα, 'Αφρικανική=Βρεττός, Μάβρος
Κυθολάρης=Νέγρος=Βασιλαΐδης, Γι-
λάντα=Αντωνιάδου.

Αέρας Βασιλεύς
[AZ'-150]

Λορελάι, καλά είμαι. 'Η Δ/σις: Κου-
τουριώτου 119, Πειραιά. 'Εσύ τί γί-
νεσαι; Σταλε μου την Δ/σιν σου άνυπο-
μονώ.
Σανθή 'Υδατοπούλα
[AZ'-151]

Ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά μέλους ες.
Περμένο: 'Αλεξάνδραν Μαχαίρα,
'Αντιστάσιον Κυφέλης, 'Αθήνας.
'Αρανης 'Ηρωας

[AZ'-152]

Μπαίνοντας στο λουλουδένο σαλονάκι
Διαπλάσσωμε χαριστόμεν δλους ες.
'Αλληλογραφούμεν και ανταλλάσσωμε Μ.
Μυστικά Δ/σις: Κλωστούφαντήρια Δ. Κα-
ρέλλα, Ξύρον διά Συλλογόν:
«Σχόλιαν Γιάρο»

[AZ'-153]

Διά τις εύχες σας, καλοί μου φίλοι, χί-
λια εύχαριστώ. Κατάσκοπος 33

[AZ'-154]

ΔΙΑΠΑΡΑΣΟΚΟΣΜΕΙ! Περμένομε όπο-
στήριξη στον διαγωνισμό μας «Το-
πίον». Βραβεία εύλαστά!!
Κατάσκοπος 33, Στέφανος της Δόξης

[AZ'-155]

ΔΙΑΤΑΓΜΑ: Εγκρίνουμεν έδρους «Τριαν-
θόρας IV» εις Κυπριασταν.
Νιτέντιβ-Φάντασμα Κατάσκοπος 33,
Στέφανος της Δόξης

[AZ'-156]

Πρωτοπαίνονας στην κίνηση χαρι-
τώ δλους ες. Δίτος Παπαδημητρίου,
άπάντης: Γεώργιον 'Αντωνάκη, μαθητήν
γυμνασίου. 'Αρτα, διά: Κατοαντώνη

[AZ'-157]

Γράψε, για τούς άραβιδάνας σου θερμέ-
τατα συγχαρητήρια.
Κορφατοπούλο, εύχαριστώ πολύ.
Μαργιολάνι

[AZ'-158]

Πρωτοπαίνονας στο διαπλάσσομο
Παιριστώ δλους ες' ανταλλάσσω τε-
τραδικία. Δ/σις: κ. Νικόλαον Ρουμάνη,
'Υδραν, διά: Τασπειτό Κυκλάμινο

[AZ'-159]

Αγαπητά Διαπλάσσομε, ανταλλάσσομε Μ.
Ρουσιάζω τούς νέους μας φίλους Ρι-
γολέτον και Βερόθρον. *ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ

[AZ'-160]

Αλληλογραφούμε, ανταλλάσσομε Μ.
Μυστικά (έκαστος χαριστά) με τά
διαπλάσσομε ες ένω τών 15 έτών. Γρά-
φατε πρώτος: Κον Βασιλείον Εύφρα-
μογλου, έμπορον, 'Ηρακλείου-Κρήτης, διά
ΒΕΡΘΕΡΟΣ-ΡΙΓΟΛΕΤΟΣ

[AZ'-161]

Απρόσωπη, σοθ εύχομαι παραστικέ
και ταχεία ανάρρωση. Αγγό Μενε-
ξεδάνι... S. O. S. ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ